

יקירות העיר ויקיריה,

“היא לא דומה לאף אחת אחרת”

המילים של ארקדי דוכין מיטיבות לתאר את תל־אביב-יפו ואת אנשיה.

יפיה ועוצמתה של תל־אביב-יפו טמונים בפסיפס האנושי שלה, שנבנה לאורך השנים בזכות הנשים והאנשים שנהרו אליה מכל רחבי הארץ והעולם. לחלוציה וראשוניה, לא הייתה בהכרח שפה משותפת - הם לא הכירו את המנהגים של הזולת וגם האמצעים שעמדו לרשותם היו דלים. אך כאן, “עם נוצר וארץ קמה”, נעלמו המחיצות והצטמצמו הפערים לטובת שילוב מרהיב המייצר רב-גוניות המאפיינת את תל־אביב-יפו עד היום.

לכל חלק במרקם האנושי שנוצר יש חלום שהוא הולך בעקבותיו - שאיפות לחיים טובים יותר, וסביבה אנושית יותר היודעת לראות את הטוב ולהושיט יד גם כאשר רע. בזכות החולמים האלה, תל־אביב-יפו היא סמל הישראליות עוד מיום הקמתה בתור “אחוזת בית” ועד ימינו אנו, ונישאת בפי כל אחד לדוגמה ולמופת חברתית, תרבותית, יזמית, חדשנית ואנושית. זאת עיר ששעריה פתוחים והיא לומדת מכל אחת ואחד מתושביה, ותיקים וצעירים, המחוללים ומהווים את קסמה לאורך השנים, וימשיכו לעשות זאת באהבה לטובת הדורות הבאים.

מתוכם, אנו בוחרים זו השנה ה-46 את הטובים ביותר. 12 יקירות העיר ויקיריה, שרשרת אנושית מופלאה, המתרגמת את הידע שלה לטובת הכלל, צועדת בנבכי הזמן ורואה תמיד קדימה. הנבחרים בשנה הזאת מייצגים בעשייתם את צביונה, ומשקפים את צבעיה המגוונים של תל־אביב-יפו: נשים ואנשי תרבות, יצירה, עשייה וציבור - נשים וגברים שהחברה הישראלית נמצאת תמיד לנגד עיניהם. הם גאוותנו הגדולה ביותר, אשרינו שזכינו לפועלם המשלב בין הרוח לבין המעשה, בין החלום לבין הגשמתו.

בימים אלה, כשאנו רואים את המראות מאירופה, קל יותר להבין את חשיבות החופש והדמוקרטיה לחירותו של כל אדם, המבקש לחיות ולהגשים. מדינת ישראל החוגגת היום 74 שנים להיווסדה, הייתה יכולה לקום בלי השוויון, הדאגה לאחר, ליתום ולאלמנה, ובלי נשים וגברים כמוכם, שהניחו במשמרת שלהם עוד אבן בבניין תל־אביב-יפו והאומה כולה.

טקס יקירי העיר הוא ההזדמנות לומר לכן ולכם תודה, ולברככם על כל מה שנתתם ועל כל מה שעוד תיתנו.

שלכם,

רון חולדאי

ראש עיריית תל־אביב-יפו

ועדת יקירי תל־אביב-יפו

ראש עיריית תל־אביב-יפו	רון חולדאי
יושב-ראש ועדת יקירי תל־אביב-יפו	נתן וולוך
חבר הוועדה	גל שרעבי
חברת הוועדה	מוריה שלומות
חבר הוועדה	אברהם פורז
חברת הוועדה	אייל אקרמן
חבר הוועדה	משה חיים
חבר הוועדה	שמחה רנד
חברת הוועדה	חולוד עיוטי
חברת הוועדה	אביטל טבצניק

Linneah Anders

יקירי תל־אביב-יפו | תשפ"ב - 2022

חנה קליין

חנא רנתיסי ז"ל

בת שבע שטראוכלר

שושיק שני לביא

נועה שריד

חברי המועצה לשעבר

עו"ד דביר כצמן

פרופ' זהר שביט

ישראל גרבינסקי

עו"ד צבי יפה

עו"ד עקיבא נוף

יהושע סובול

אילנה עדני

מיכאל עקילוב

גילה פינקלשטיין

ישראל גרבינסקי

קשה לדמיין את תל־אביב-יפו, בלי פעילותה של הקרן. במשך השנים גייסה הקרן כמיליארד דולרים, בעבור מאות מיזמים, המשפרים את איכות חיינו וקהם מרכז סוזן דלאל, שהקמתו הפיחה חיים מחודשים בשכונת נווה צדק ומיזם הקמת הגינות הציבוריות והמרכזים הקהילתיים בכל רחבי העיר.

ישראל גרבינסקי עמד בראש הקרן שהקים שנים ארוכות ומיום היווסדה הוא פעיל בְּוועדות הקרן.

נוסף על פעילותו בקרן, עסק בְּפעילות ציבורית ענפה: בין השאר הוא שימש משנה למנכ"ל משרד הכלכלה בממשלת בגין השנייה והיה דירקטור בְּחברות ציבוריות רבות ובהן אלרוב, IDB והכשרת היישוב, כמו גם בחברות ובעמותות עירוניות כהיכל התרבות, סדנאות האופרה, קרן ארציט ועוד.

ישראל גרבינסקי חי כל חייו בתל־אביב-יפו. מפעל חייו נוגע בכמעט כל אחד מאיתנו והופך את חייו בעיר לטובים וְלנעימים יותר.

ישראל גרבינסקי, פעיל חברתי בנפשו ומְמקימי קרן תל־אביב לפיתוח, נולד בשנת 1948 בתל־אביב.

התחנך בבית הספר "אחד העם", שירת בחיל האוויר בתור קצין במערך הטילים והשתחרר ממילואים בדרגת סגן. למד משפטים באוניברסיטה העברית והוא בעל רישיון לעריכת דין.

בפברואר 1974 מונה לראש לשכתו ולעוזרו האישי של ראש עיריית תל־אביב-יפו הטרי, שלמה להט ("ציצי"). הוא עבד במסירות לימינו של ראש העירייה ולאחר שלוש שנים, כשחש שיוכל לתרום יותר בתפקיד ביצועי פנה אל ציצי עם רעיון חדש ומהפכני.

קרן תל־אביב-יפו ברעיון לפיתוח הוקמה בשנת 1977 וישראל גרבינסקי מונה לתפקיד מנכ"ל מייסד וְלחבר במועצת המנהלים. הקרן היא עמותה ציבורית המזהה צרכים חברתיים וציבוריים בעיר ופועלת לגיוס תרומות בארץ ובעולם כדי להגשימם.

עוז צבי יפה

המרכזיים בישראל שישבו כולם בתל-אביב-יפו: ההתאחדות לכדורגל, התאחדות הספורט, התאחדות הכדורסל, הוועד האולימפי, איגוד הכדורסל וספורטו ישראל ואיגודי ספורט שונים.

פעילותו הובילה לביסוס ההלכה, שלפיה אין התערבות בפעילות טריבונלים שיפוטיים בישראל, בבית המשפט העליון.

צבי יפה עסק כל חייו בפעילות למען הציבור. בין השאר כיהן בתור חבר בבית הדין העליון של ההסתדרות, בבית הדין של מועצת העיתונות ובחבר הנאמנים של האוניברסיטה העברית, ואף שימש סגן יו"ר ועדת הבחירות המרכזית לכנסת.

בשנת 2011 זכה בפרס מפעל חיים בתחום הספורט מן המשרד לאזרחים ותיקים.

כתב שני ספרים: ספר המאגד את פסקי הדין של הספורט בישראל, וספר העוסק בדיני הבחירות לכנסת.

צבי יפה משמש עורך דין ונוטריון בתל-אביב-יפו כבר 60 שנים והוא גר בעיר יותר מ-80 שנים. הוא סב ל-8 נכדים לתפארת, כולם מתגוררים בעיר האהובה שלנו.

צבי יפה, עורך דין, נוטריון ו"אבי משפט הספורט בישראל", נולד בשנת 1929 בירושלים, אביו, ברוך, היה פעיל ציוני בכיר מְאָשִׁי הסוכנות היהודית.

הסנדק בְּבָרִית המילה של צבי היה לא אחר מאשר הרב אברהם יצחק הכהן קוק.

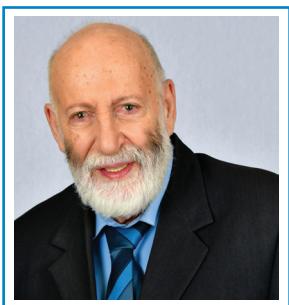
צבי יפה התחנך בְּבֵית הספר היסודי בלפור ובגימנסיה הריאלית בלפור בתל-אביב.

בשנת 1944 הצטרף לחי"ש, חיל השדה של ההגנה, ובהמשך שִׁבְּת בפלמ"ח בתור חייל נח"ל. היה מְמָקִימי קיבוץ פלמחים.

למד משפטים באוניברסיטה העברית ב-1952 ושימש יו"ר התאחדות הסטודנטים בארץ. במילואים שִׁבְּת בפרקליטות הצבאית בתור יועץ משפטי בממשל הצבאי בעזה ואב בית הדין לפשיעה חמורה, בדרגת סגן אלוף. בשנת 1957 הָקִים את משרד "עוז צבי יפה", וְבָרָאשו עמד עֲשָׂרוֹת שנים, ואותו בנו אייל מנהל כיום.

צבי יפה מתמחה בדיני ספורט ובדיני בחירות וְלִזְכּוֹתוֹ אינספור תקדימים משפטיים בתחומים האלה.

העניק שירותים משפטיים לרבים ממוסדות הספורט

עו"ד עקיבא נוף

במהלך השנים כתב קלאסיקות לאִמָּנים כמו צמד רעים, חנן יובל, עדנה גורן, ירדנה ארזי וששי קשת. בִּיצִירותיו המפורסמות: "שישו את ירושלים", "כוכבים בדלי", "שלושה תְּכָנים לאנייה" ו-"איזבל" שאותו השמיע בעצמו.

הוציא לאור שני ספרי שירה: "געגוע אל פעם" ו-"ואין לעונג שכחה", שכלל שירים המביעים את אהבתו הגדולה לתל־אביב-יפו.

עקיבא נוף עשה רבות, ועודנו עושה, למען החברה, הקהילה והתרבות בתל־אביב-יפו. בין השאר כיהן בתור חבר הנהלת "קשת", עמותה המסייעת לקשישי תל־אביב-יפו, יו"ר עמותת מוזאון התנ"ך ובהמשך חבר במועצת "היכל העצמאות", חבר הנהלת אקו"ם ודיין בביה"ד של לשכת עורכי הדין.

בתור עו"ד, הביא לפסיקה המונעת הפליית נכים בכניסה למקומות בידור.

השאילתה הראשונה, שהגיש בחברותו בכנסת הייתה בנושא שימורו של מבנה היסטורי, שלימים שימש את מתחם התרבות של נווה צדק.

עקיבא נוף הוא חלק בלתי נפרד מן הנוף של תל־אביב-יפו זה עשרות שנים.

נשוי לרותי, אב לאיילת, תומר ואור.

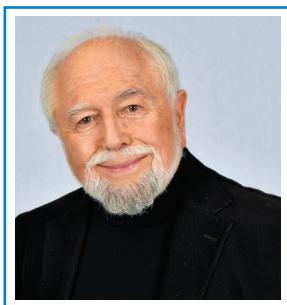
עקיבא נוף, עורך דין, פזמונאי, פוליטיקאי ואיש אשכולות אמיתי, נולד בשכונת פלורנטין שבתל־אביב. התחנך בבית הספר היסודי ע"ש אַחַד העם ובתיכון עירוני א' ושיַרְת בנח"ל.

בוגר האוניברסיטה העברית בִּיְחָסִים בין-לאומיים וְכַמְשֵׁפִים והמכון ללימודים חברתיים בהאג שבהולנד. בזמן ששהה בהולנד קִיָּאֵין את גיון לנון ואת יוקו אונו ואף הקליט אותם שרים בעברית בית משיר שכתב והלחין.

עקיבא נוף מעורב בְּעִשְׂיֵה הפוליטית מגיל צעיר: היה יושב ראש צעירי תנועת חירות, נבחר לכנסת השמינית מטעם סיעת הליכוד וכיהן שלוש קדנציות.

שימש יושב ראש וְעַדֵת המשנה לחקיקת חוקי יסוד והוביל לחקיקת חוקים חברתיים חשובים כגון החוק לְמִנְיַעֵת הלנת שְׂכָר הפנסיה, איסור עישון במקומות ציבוריים, חוק שעון קיץ, שוויון בין גברים ונשים גרושים בתשלום מזונות ילדיהם, עיצוב טיוטת חוק בתי המשפט ואיסור נישואי בוסר.

עקיבא נוף הטביע את חותמו גם על הזמר העברי. שירו "מים לדוד המלך", שנמע בְּפֶעַם הראשונה מפי שלישיית הגשש החיוור בפסטיבל הזמר והפזמון, 1970, והקנה לו תהילת עולם.

יהושע סובול

מחזהו "גטו", משנת 1984 זכה להצלחה בין-לאומית ולביקורות משבחות, תורגם ליותר מעשרים שפות והוצג בתאטראות בעלי שם בעשרים וארבע מדינות. "גטו" קיבל את פרס המחזה הטוב של השנה מטעם תא המבקרים של לונדון. טקס חלוקת הפרס היה במעמד הנסיכה דיאנה.

יהושע סובול כיהן בתור המנהל האמנותי של תאטרון חיפה, כתב מאמרים פובליציסטים. פרסם ארבעה ספרי מקור, תסריטים לסרטים, ואף שלח ידו במלאכת הבימוי. יהושע סובול גם כתב פזמונים רבים, מקצתם הפכו נכסי צאן ברזל כמו השיר "ילדים זה שמחה" בהשמעת הבררה הטבעית.

היצירה האחרונה שכתב וביים היא "אהבות דוד", אופרה קאמרית בת 17 שירים בהלחנתה של המלחינה אילה אשרוב ובניהול המוזיקה שלה.

בשנת 2010 זכה בפרס התאטרון הישקאלי על מפעל חיים.

יהושע סובול ממשיך לכתוב ולשמש מודל לחיקוי בעבור מחזאי העתיד שלנו. הוא חי ויוצר בתל-אביב-יפו ומשמש מקור גאווה בעבור כל אחד מאיתנו.

יהושע סובל, מגדולי המחזאים ויוצרי הספרות של ישראל, נולד בשנת 1939 וגדל בתל מונד.

בצעירותו עבר לגור אצל דודו בתל-אביב-יפו ולמד בתיכון חדש בעיר.

התגייס לנח"ל והצטרף עם הגרעין לקיבוץ שמיר שבגליל העליון. בתקופת הקיבוץ החל לפרסם את סיפוריו הראשונים. "מעשה אבות", שפורסמו בשבועון קשת ועורר סערה מאחר שחזה עתיד עגום לחברה הישקאלית. למד ספרות והיסטוריה במכללת אורנים. בסוף שנות השישים נסע לפאריז ולמד פילוסופיה באוניברסיטת סורבון. בתקופה הזאת שימש כתב ל"על המשמר" והחל לכתוב מחזות.

עם שובו ארצה, בשנת 1970, העלה תאטרון חיפה את מחזהו "הימים הבאים". המחזה זכה להצלחה מסחרית ואמנותית והיה הראשון בשורה ארוכה של מחזות מקוריים אשר שינו את פני התאטרון הישראלי.

יהושע סובול כתב יותר מ-80 מחזות, רבים מהם עוסקים בביקורת חברתית, אידועים בהיסטוריה של העם היהודי ובאקטואליה.

אילנה עדני

היא מגייסת תרומות לנוקמים בשכונת התקווה, ומנגישה בעבורם אירועי תרבות באמצעות ארגון מכירות מסובסדות של כרטיסים.

אילנה מסייעת בארגון טיולים לקשישי העיר ובתור חברה ב"גינה קהילתית" היא מסייעת בטיפוח הגנים הציבוריים בשכונת התקווה.

אילנה עדני מתנדבת התכנית "אם לאם בקהילה". במסגרת התכנית היא מסייעת למשפחות ברוכות ילדים ונתמכות סעד, מעניקה לאימהות כלים להגשמה עצמית ועוזרת למשפחות חד-הוריות לזכות בקורת גג ובמגורים נאותים.

לאות הוקרה על פעילותה ההתנדבותית היא קיבלה בשנת 2013 את התואר "אם השכונה" מראש עיריית תל-אביב-יפו.

אילנה עדני מתגוררת עד היום בשכונת התקווה. היא דמות ססגונית, אשר התברכה בחוש הומור ייחודי ובשמחת חיים שכובשת את כל מי שפוגש בה.

אילנה עדני, מתנדבת, אשת עשייה חברתית והאמא של השכונות, נולדה ברחובות בשנת 1945.

משפחתה עברה לתל-אביב-יפו בשנת 1950 ובנתה את ביתה בשכונת התקווה.

למדה בבית הספר התקווה בשכונה ובבית ספר הירדן. כשהייתה בת 14 עזבה את ביה"ס והחלה לעבוד בסריגה כדי לעזור בפרנסת המשפחה.

אף-על-פי שגדלה במשפחה דתית, התגייסה לצה"ל ושירתה בחיל הקשר.

אילנה עדני הקימה משפחה לתפארת, עבדה בשוק הפרטי ובעיריית תל-אביב-יפו ובתוך כך גם הקפידה להתנדב בקהילה.

התנדבה עשר שנים במשמר האזרחי והיא חברה פעילה ב-"פלג", פעילות למען הגמלאים.

בתקופות החגים, אילנה מחלקת למשפחות נזקקות חבילות מזון, מטריית ושמיכות חמות בחורף הקר.

מיכאל עקילוב

בשנות השבעים והשמונים, סייע בהקמת בית החולים לילדים ע"ש דנה והוא פעיל למען הנוזקים במסגרת עמותת "לשובע".

מן המקימים של ברית יוצאי בוכרה בישראל וחבר נשיאות בעמותת העוסקת בקליטת עלייה, סיוע לאוכלוסיות חלשות ושימור מורשת יוצאי אוזבקיסטן ומסוקרה.

מיכאל עקילוב כיהן בתור דירקטור וחבר הנהלה בגופים ציבוריים רבים:

עזרה וביצרון, קשות הדואר, עמותת מושב זקנים, עמותת הידידים של בית חולים סוראסקי-איכילוב, אקיי"ם, איל"ן, הוועד למען החייל ועוד ועוד.

קיבל תעודת הוקרה בעבור פעילותו ארוכת השנים למען הקשישים ונרשם בספר הזהב המכובד של עמותת "מושב זקנים".

מיכאל עקילוב משמש דוגמה אישית מופלאה של נתינה אין-סופית הנובעת מתוך אכפתיות כנה ורצון לעשות חסד.

חייו ומרכז פעילותו בעיר תל-אביב-יפו. וברצון כאן הוא הקים את ביתו ומכאן הוא מנהל את פעילויות החסד המאפיינות את חייו.

מיכאל עקילוב, יזם, איש עסקים ואיש ציבור, נולד בשנת 1935 באוזבקיסטן. כשהיה בן שנה עלתה משפחתו לארץ ישראל והשתקעה בשכונת נווה צדק.

מיכאל עקילוב התחנך בבית הספר היסודי "השחר" שבשכונה. הוא למד את מקצועות החשמל בתיכון המקצועי "מקס פיין", וכדי לעזור בפרנסת משפחתו עבד בחנות חשמל.

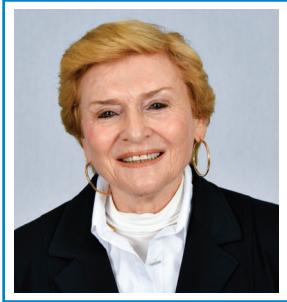
מיכאל שירת בחיל האוויר. לאחר שחרורו הפך לחשמלאי מוסמך והחל לעבוד במוסדות ציבור שונים, כגון המוסד לביטוח לאומי, שיכון עובדים, בעיריות ובבתי המשפט. הקשרים שיצר שם סייעו לו לקדם בהמשך הדרך את פעילותו ההתנדבותית.

מיכאל עקילוב הוא אָחַד ממייסדי ענף החשמל והאלקטרוניקה בישראל ועסק גם בתחומי יזמות הנדל"ן והמסחר במקרקעין,

אולם אהבתו האמתית הייתה, ועודנה, העשייה למען הזולת.

היה ממייסדי בית הכנסת "היכל חיים" בנווה אביבים וסייע בהקמת הגן הציבורי ע"ש יוסף פוליתי ז"ל שבשכונה.

פעל רבות לסיוע בקליטת העלייה מברית המועצות

גילה פינקלשטיין

בכנסת אפשר למנות את הטיפול למתן התאמות במבחנים בעבור סטודנטים בעלי לקויות למידה, תיקון ל"חוק זכויות התלמיד" שמעגן גם את זכויותיו של המורה בישראל, החמרת הענישה לסרבני גט וקיצור הליכי אימוץ. באותו הזמן המשיכה לטפל במסירות בפניות של תושבי תל-אביב-יפו.

גילה פינקלשטיין נרתמה לפעילויות ציבורית למען המורים, החברה ותושבי תל-אביב-יפו. בין השאר מילאה תפקידים שונים בהסתדרות המורים, חברה בהנהלת המועצה הדתית בתל-אביב-יפו, חברה בהנהלת "אמונה", וחברת דירקטוריון "המשכן לאמנויות הבמה".

כיום, גילה פינקלשטיין היא דקנית במכללת "גבעת וושינגטון" ועובדת עם מזכ"לית הסתדרות המורים, יפה בן דוד.

לגילה פינקלשטיין ולבעלה יהודה, שאותו הכירה בצעירותה בסניף "בני עקיבא" בעיר, שלושה ילדים והיא סבתא גאה לאחד עשר נכדים.

גילה פינקלשטיין עיצבה דורות של תלמידים והשפיעה על מהלך חייהם והתפתחותם. היא דמות מופת חינוכית המקדישה את חייה לטובת תושבי העיר וישראל כולה.

גילה פינקלשטיין, אשת חינוך, פעילה חברתית וחברת כנסת לשעבר, נולדה בתל-אביב-יפו בשנת 1950.

התחנכה בבתי הספר היסודיים "בר כוכבא" ו-"דיןגוף" ובתיכון הדתי צייטלין, שבו זכתה ללמוד מפי הרב ישראל לאו. את האהבה לתחום החינוך ינקה בבית הוריה - אביה היה מנהל בית ספר "יעבץ" ואמה שימשה מורה לאנגלית. לאחר שסיימה את לימודיה לתואר ראשון באנגלית והיסטוריה באוניברסיטת תל-אביב, החלה לממש את חלום ילדותה ולעסוק בחינוך ובהוראה. בתוך כך גם למדה לתואר שני במינהל מערכות חינוך.

גילה פינקלשטיין שבה אל תיכון צייטלין בשנת 1973 ובמשך כ-33 שנה הפך בית הספר לביתה השני. במהלך השנים מילאה בבית הספר מגוון תפקידים ובהם: מורה לאנגלית, מחנכת, מנהלת חטיבת הביניים ומנהלת התיכון. תחת ניהולה נהפך בית הספר לספינת הדגל של החינוך הדתי לאומי, שילב תלמידים מן השכונות השונות בעיר והצמיד אותם להישגים מקצועיים וחברתיים.

לקראת הבחירות לכנסת ה-16 השתלבה ברשימת המפד"ל ונבחרה לכנסת. הייתה סגנית יושב ראש הכנסת, הוכתרה בתור מחוקקת מצטיינת. בפעילויותיה הבולטות

חנה קליין

בישראל, בשנת 1979 בכיכר מלכי ישראל. חנה קליין ארגנה כינוסים רבים והעבירה הרצאות, אשר הגבירו את המודעות לפמיניזם ולזכויות הנשים. הצטרפה ל-"מרצ", שבה נוסד הפורום הגאה הראשון במפלגה בישראל וסייעה לנבחרי ציבור להט"בים להיבחר לקשיות המקומיות ולכנסת. חנה קליין ניצבה בצמתים מכוננים רבים, כמו הכינוס הראשון בנושא זכויות הקהילה שהיה בכנסת ומצעד הגאווה הראשון בשנת 1998. פעילותה סחפה רבים והשפיעה על דורות של צעירים שחששו לצאת מהארון ושיוועו לדמויות שאפשר להזדהות איתן. בשנת 2001 זכתה בתואר יקירת הקהילה ובשנת 2015, במלאת 40 שנים לאגודה למען הלהט"ב בישראל, זכתה להיכלל ב-40 המשפיעים בתולדות הקהילה. חנה קליין היא תל-אביבית-יפואית כל חייה. יש לה חלק גדול בעיצוב המאבק לשיווין זכויות בעיר שלנו ובישראל כולה.

חנה קליין, מחלוצות הפמיניזם בקהילת הלהט"ב נולדה בשנת 1951 בתל-אביב-יפו. התחנכה ב"יהודה הלוי" ובתור נערה הצטרפה אל מועדון "הפועל ת"א" בחתירה. החיים בישראל ובתל-אביב-יפו של שנות השישים והשבעים לא היו קלים בעבור בני אדם שלא הלכו בתלם. הומואים וטראנסג'נדרים ספגו התנכלויות, וחברי הקהילה התמודדו מול חרמות ודעות קדומות. בשנת 1975, באומץ לב שאין שני לו, קבוצה קטנה של 12 גברים ואישה אחת הקימו את אגודת הלהט"ב. חנה הצטרפה לאגודה ב-1976 ונדרה נדר: לעשות הכול כדי שנשים אחרות לא תעבורנה את הסבל והבדידות שהיא עברה. חנה קליין הייתה מן הראשונות בארץ שיזמה חיבור בין לסביות ופמיניזם, חיבור אשר שימש מנוף לשינוי חברתי. ב-1977 הייתה אחת ממקימות ארגון אל"ף, ארגון לסבי פמיניסטי, שנאבק בעיקר על זכות האישה על גופה. הייתה פעילה בהקמת מרכז לסיוע לנפגעות אונס והשתתפה בהפגנה הראשונה של הומואים ולסביות

חנא רנתיסי ז"ל

ופעל בקדחתנות להחייאתה. הוא אסף תרומות לשיקום מבנה הכנסייה ופעל להעלאת קרנה בקרב תושבי האזור. בתוך כך עסק בצדקה וסייע לכל אדם שהיה זקוק לעזרה. פעמים רבות נהג לומר, שהכנסייה היא "ביתו הראשון", אמירה שקיבלה ביטוי מוחשי במעשיו.

חנא רנתיסי הקים משפחה לתפארת. הוא התגורר כל חייו באותו בית בשכונת עגימי, אהב את האחר וחינך את ילדיו באותה דרך. תרם לקהילה והעניק אוזן קשבת לבני הדור הצעיר שבשכונה.

חנא רנתיסי הלך לעולמו בחודש פברואר 2022 בבית שבו נולד, אך הוא ייוותר תמיד בליבם של בני שכונת עגימי ושל תושבי העיר כולה. בהלווייתו השתתף הדור הצעיר של שבט הצופים שאותו הקים ושאותו אהב כל כך. כיום אשתו סלמה, ממשיכה את דרכו בכנסייה.

חנא רנתיסי, פעיל חברתי, איש העדה הנוצרית אורתודוקסית ומתושבי יפו המקוריים, נולד ביפו בשנת 1939.

גדל במשפחה מכובדת בשכונת עגימי והתחנך בבית הספר "פריד".

בגיל 17 הצטרף לשבט הצופים האורתודוקסים והוא נחשב לאחד ממייסדי השבט. לאורך שנים היה הרוח החיה מאחורי פעילותו ודאג לכל צורכי החניכים והמדריכים, קטנים כגדולים. בגיל 29 התחתן עם אשתו, סלמה, והם גידלו חמישה ילדים לתפארת.

עבד בעבודות שונות ובהן מחלק הבירה האזורי, ובשנת 1970 מונה לחבר באגודה האורתודוקסית לצדקה שביפו. משם ואילך השקיע בכנסייה את כל מרצו. במסגרת תפקידו ניהל את ענייני הכנסייה האורתודוקסית בשכונה

בת שבע שטראוכלר

ארגנה לילדיהן בר מצווה ולילדות בת מצווה, וימי כיף. ערכה כינוסים לנשים במגזר הערבי ביפו, השתלמות לכל הגננות בנושא "שוויון ביו המינים בגיל הרך".

כינסה את מועצות התלמידים להטמעת פרויקט "נערות ונערים מובילים שינוי". נטלה חלק נכבד במיזם "נשים הולכות רחוק" צעדה בהשתתפות אלפי נשים מכל רחבי הארץ. הקימה את "פורום נשים בעסקים" וניהלה אותו יותר מ-20 שנה.

יזמה את קיומו של טקס יום הזכרון לחיילים בני שכונת רמת אביב ג', אשר נפלו על הגנת המולדת ומדי שנה בשנה היא קוראת בקול את שמות הנופלים.

כיהנה 10 שנים בתור מנכ"לית עמותת "תלתן" בגיוס משאבים והענקת מלגות לתלמידים מוכשרים מיפו ומהשכונות. מתוך רצון לשמר את שפת היידיש (שפת האם) הצטרפה לשמוליק עצמון בהקמת תאטרון "היידישפיל" שבו היא חברת ועד מנהל עד היום. בת שבע פעילה מרכזית בועד המנהל של "שדולת הנשים בישראל", הפיקה את הספר "מקדמות שוויון", הקימה את אגודת הידידות והידידים של שדולת הנשים והיא מכהנת בוועד המנהל של בית הכנסת בשכונה.

בת שבע שטראוכלר היא "אישה ללא הפסקה", מנהיגה, אשת חזון והגשמה, בעלת כוח נתינה ועשייה ללא לאות, אשר עשתה רבות לקידום מעמד האישה בתל-אביב-יפו.

בת שבע שטראוכלר, אשת חינוך ופעילה לקידום מעמד האישה, נולדה בטבריה, בת זקונים למשפחה חרדית בת 10 ילדים. בגיל 16.5 נקראה להיות מורה במושב מדרך עוז ומשם המשיכה דרכה לעפולה עסקה בהוראה, מורה ומחנכת 30 שנה ובפעילות ציבורית ענפה.

בין השאר אימצה את הכלא הצבאי - כלא מגידו, והפעילה תכנית העשרה ייחודית לחיילים אסירים. בעפולה פגשה את נריה, חייל גולני שכבש את ליבה ויחד הקימו משפחה.

בסוף שנת 1988 המשפחה עברה לת"א בעקבות בעלה נריה שטראוכלר, איש עסקים שהקים בעיר את רשת "בסט ביי", והשתקעה בשכונת רמת אביב ג'. בת שבע מהר מאוד מצאה את עצמה יוזמת, יוצרת ורבת עשייה. נבחרה לוועד השכונה והייתה שותפה מרכזית בהקמת בית הכנסת בשכונה.

נבחרה לוועד ההורים של גימנסיה העברית הרצליה, נקראה לסייע בהקמת אגודת ידידי "קרן לביי", והתנדבה במעון לנשים מוכות. נבחרה ליו"ר מרכזי ויצ"ו בתל-אביב-יפו, ניהלה 11 מועדוני תרבות של ויצ"ו 8 שנים בהתנדבות.

ב-1993 נבחרה ע"י ראש העיר לשעבר, רוני מילוא, להקים את מועצת הנשים הראשונה בארץ, שהייתה "ראש חץ", מודל לחיקוי לערים רבות בארץ. במסגרת זו יזמה מיזמים רבים בעיר לקידום מעמד האישה. הגדלת המודעות בנושא האלימות במשפחה, הגברת המודעות לבריאות האישה, סיוע לאימהות חד-הוריות, בין השאר

שושיק שני לביא

שהוצגה שנים ארוכות. הקליטה תקליטי הילדים כגון: "טפשוני רוני", "שושיק שני שרה ומספרת: יעל מטיילת", ו-"סיפורים שענת אוהבת בְּמיוחד". השירים שבתקליטים אלה הפכו אותה גם לזמרת ילדים אהובה.

שושיק שני לביא כיכבה בסרטי קולנוע ובהם "חור בלבנה", "מבצע יונתן" ו-"המובטל בטיטו". הופיעה בתכניות טלוויזיה כגון "חדווה ושלומיק", "שנות השמונים" ו-"סטוקהולם" ודיבבה סרטי ילדים.

עסקה בהנחיית סְךָנות תאטרון וביימה הצגות במסגרות קהילתיות, כגון בית הכלא נווה תרצה.

בשנת 2016 זכתה בפרס השחקנית הטובה ביותר בפסטיבל הסרטים בסרייבו, בעבור השתתפותה בסרט "החלון".

בשנים האחרונות לימדה משחק ועסקה בהדרכת דיבור בבית הספר "בית צבי".

שושיק שני לביא ליוותה את פס הקול של חיינו. היא תל־אביבית-יפואית אמתית ואוהבת בכל ליבה את העיר ואת תושביה.

שושיק שני לביא, אַחַת מְאֻמניות הבימה האהובות בישראל, נולדה בשנת 1935 בבית החולים "עין גדי" שבתל־אביב.

למדה בבית הספר "תל נורדאו" וכשהייתה בת 14 הופיעה בַּפֶּעַם הראשונה על הבימה, במחזה "חייט כי ימלוך" בתאטרון הילדים "במתנו". למדה בבית ספר למשחק ברמת גן בהנהלת הנרי דורו ובאולפן, שפתח תאטרון הקאמֶרי בהנהלת יוסף מילוא.

התגייסה לַהֲקָת הנח"ל ושירתה עם ענקים כמו חיים טופול, נחמה הנדל, אורי זוהר וגבי עמרני.

לאחר שחרורה שבה לקאמֶרי ונישאה לזמר אריק לביא. למדה משחק בפריז, אצל מדלן רנו ובְּנִי-יורק, אצל המורה האגדית, אוטה האגן.

עם שובם לישראל, בשנת 1961 העלו בני הזוג תכנית בידור מצליחה וְשָׁמָּה "הוא והיא" שכתב וביים אפרים קישון.

שושיק שני לביא כיכבה על בימת הקאמֶרי במשך שנים, בין השאר בהצגות: "הנפש הטובה מסצ'ואן", "הוא הלך בשדות" ו-"אלוף הבונים". היא מזוהה במיוחד עם "בת הטוחן", במקזמר הילדים "עוץ לי גוץ לי", הצלחה ענקית

נועה שריר

ענפה ומקצועית עם מערכות שונות בעירייה והצעידה קדימה את מחוז תל-אביב של הַתנועה .

בתוך כך הצטרפה ופעלה בעמותת "תובנות בחינוך" וכיהנה בה שבע שנים בתפקיד ראש תחום האקדמיה. בתפקידה קישרה בין בתי ספר בדרום העיר וברחבי גוש דן לאוניברסיטת תל-אביב ולמכללות שונות ברחבי הארץ. בפעילויות שפותחו: קייטנות הקיץ היוקרתית של אוניברסיטת תל-אביב, קייטנות הגן הזואולוגי, לימודים במדעי המחשב בקהילה, קורסים בבית הספר למונהל עסקים, וכן שיתוף פעולה ופעילות עם ביה"ס לחינוך, החוג לריפוי לעיסוק, החוג להפרעות בתקשורת וביה"ס לזואולוגיה בכמה בתי ספר בעיר.

מתוך אמונה, כי ראוי ששערי האקדמיה יהיו פתוחים בעבור כל תלמידי ישראל היא תרמה לקידום תכניות שחשפו לפני אלפי תלמידים את העולם המופלא של הלימודים האקדמאים ועודדו אותם לחלום בגדול.

נועה שריר נישאה ליאיר ז"ל. להם שלושה ילדים והיא סבתא מאושרת לשמונה נכדים. היא תל-אביבית-יפואית אמיתית ומשמשת מודל לחיקוי בעבור כל מי שרוח ההתנדבות מפעמת בתוכו.

נועה שריר, אשת מינהל אקדמי והתנדבות, נולדה בתל-אביב-יפו בשנת 1945.

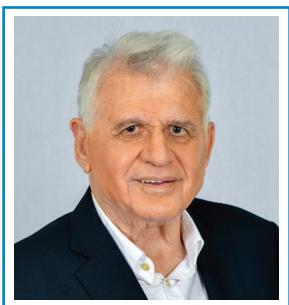
התחנכה בבית חינוך א' ע"ש טשרניחובסקי ובתיכון עירוני ה' שבעיר, למדה וסיימה תואר ראשון במדעי הרוח בספרות אנגלית באוניברסיטת תל-אביב.

עבדה באוניברסיטת תל-אביב במגוון תפקידי ניהול אדמיניסטרטיבי ובהם ראש לשכת הרקטור וראש מינהל הפקולטות למדעי הרוח ולמשפטים.

לאחר כארבעים ושש שנות עבודה באוניברסיטת תל-אביב, רתמה נועה שריר את ניסיונה הרב לטובת פעילות התנדבותית.

בשנת 2011 מונתה לתפקיד רכזת תנועת של"מ, שרות לאומי למבוגר בתל-אביב-יפו. בתפקיד הזה בנתה מערך של כמה מאות גמלאים, המתנדבים בכ-70 מוסדות בעיר: גני ילדים, בתי ספר, מועדוני קשישים, מרכזים קהילתיים עירוניים, בית החולים איכילוב, משרד הביטחון ועוד.

בתקופת הקורונה פעל מערך המתנדבים סביב השעון כדי להפיג את בדידותם של קשישים רבים ברחבי העיר. בתור רכזת של"מ היא השכילה לרקום מערכת קשרים

עו"ד דביר כצמן

בנושאים שונים.

בתקופה זאת יזם ליל סדר פסח ל-400 עולים חדשים שבעבור כמה מהם זה היה ליל הסדר הראשון שחגגו מעודם. העניק סיוע למקהלת "עלי גפן", שזמריה היו עולים חדשים ובתוך כך עזר להם בהליכים בירוקרטיים.

דביר כצמן כיהן בתפקידים ציבוריים שונים:

היה חבר בדירקטוריון של החברה העירונית לפיתוח יפו העתיקה, בבנק כרמל למשכנתאות וחבר ועדת הביקורת של מרכז "הפועל".

בשנת 2000 הצטרף למפלגת העבודה וכיהן במרכז המפלגה בתור חבר מועצת המחוז ושימש נציג של שכונה ל'.

בעקבות הצגה שבה צפה, העוסקת באמא הנושאת בכחמה ילד בעל מום נדיר, החליט להצטרף לעמותת "איתן- איגוד ישראלי לתסמונת נדירות".

דביר כצמן הוא גמלאי פעיל בשוק ההון ובשוק האמנות, אך הוא ממשיך לשמש כתובת לשכניו, או כפי שהוא קורא לזה: "דבר עם דביר".

דביר כצמן, עורך דין וחבר מועצה לשעבר, נולד בתל-אביב-יפו בשנת 1934.

למד בבית הספר "הכרמל" וב-"תיכון חדש".

שירת בפיקוד הדרכה צבאית וסיים קורס קציני חי"ד בהצלחה.

במהלך שירותו בצבא פנה ללימודים אקדמאים וסיים תואר ראשון בבית הספר הגבוה למשפט וכלכלה של האוניברסיטה העברית.

בשנת 1980 התמנה לחבר במועצה הלאומית מטעם שר התחבורה, ובשנת 1982 הקים את הוצאת הספרים "דביר כצמן".

הוא גם הקים את עמותת "מרכז משחקים חינוכיים ישראלים" ושימש כמה שנים נציג הציבור במעמד שופט בבית הדין האזורי לעבודה.

בשנת 1996 נבחר למועצת העיר תל-אביב-יפו בתור נציג מפלגת העבודה, קיבל את תיק הקליטה והיה חבר בועדת הכספים. הוא טבע את הסלוגן "דבר עם דביר" ויישם אותו בתקופת כהונתו במועצה. הוא טיפל אישית ביותר מ-1000 פניות של אזרחים והגיש כ-50 שאילתות

פרופ' זהר שביט

גרמניה ועורך פולמוס ציבורי ואקדמי בישראל ובגרמניה על זיכרון השואה.

לצד פעילותה האקדמית הובילה פרופ' שביט מפעלים ציבוריים רבים. היא יזמה את פרויקט 'ספר בכל בית' במסגרת 'אמנות לעם', וכיהנה בתור דירקטורית בגופים ציבוריים רבים בתחום התרבות.

בשנת 2003 נבחרה מטעם רשימת "שינוי-תמורה" למועצת העיר תל-אביב-יפו. היא כיהנה 17 שנה בתור יועצת ראש העירייה לענייני תרבות ובתפקידה זה יזמה את פרויקט "שירה על הדרך" שכלל תחרות שירה ותליית פסוקי שירה ברחבי העיר; פעלה למען הנחלת העברית במרחב הציבורי; הובילה את מפעל הנגשת השירותים העירוניים לסטודנטים; דאגה לביצור מעמדו של ארכיון גנזים; לקחה חלק פעיל בקידום הסינמטק, הספריות והפסטיבלים דוק אביב ופסטיבל הסטודנטים, והנהיגה את הפקת הספרים "חן לתינוק" ו"ספר אלף" והענקתם לילדי תל-אביב.

פרופ' זהר שביט העשירה את עולמנו התרבותי והעלתה את קרנה של האקדמיה התל-אביבית בעולם.

זהר שביט, פרופ' אֶמְרִיטָה, חברה במועצת העיר תל-אביב-יפו לשעבר ויועצת ראש העירייה לענייני תרבות, נולדה בשנת 1951 בתל-אביב. בנעוריה הייתה חניכה בשומר הצעיר וסיימה בהצטיינות את לימודיה בגימנסיה הרצליה.

סיימה את לימודי התואר השלישי במסלול הישיר לתלמידים מצטיינים באוניברסיטת תל-אביב. הייתה מופקדת על הקתדרה לסְמִיּוֹטִיקָה ומחקר התרבות ע"ש פורטר וייסדה את התכנית לתואר השני במחקר תרבות הילד והנוער. פרסמה עשרה ספרים שראו אור בעברית, בגרמנית, באנגלית ובפורטוגזית, לצד עשרות מאמרים. מחקריה הציגו תובנות חלוציות על תרבות הילד והנוער, התרבות היהודית-גרמנית והתרבות הארץ ישראלית.

סְפָרָה "בנייתה של תרבות עברית" משמש ספר יסוד לחוקרים בתחום. ספרה "Poetics of Children's literature" הפך לספר חובה באוניברסיטאות רבות בעולם ותורגם במלואו או בחלקו לשפות רבות. ספרה "Past without Shadow" - נוסח אנגלי של הספר "עבר בלא צל" (1999) תיאר את בניית תמונת העבר של הרייך השלישי במערב

תשל"ו-1976

ברוך אגדתי, ברוך בן-יהודה פאולה ברט, נחום גוטמן, יהודית הררי, יעקב וינשל, אברהם זברסקי, בן-ציון חומסקי, מרדכי פנחס חסון, כתרילאל פישל טכורש, צבי לבון, שאול לוי, מיכאל לנדאו, מנשה מני, אליעזר פרי, אורי קיסרי, אברהם שמואל רקנטי

תש"ם-1980

אריה אלחנני, יוסף אפרת, יהודה ארליך, חיים בדיחי, אלוף (מיל) מיכאל בן-גל, יצחק רחמים בן-יורם, אהרון בקר, חמדה גלעדי, דב דונר, הלל כהן, פריץ לוינזון, אליעזר מטלון, יוליוס סלפטר, יחיא זכריה עמרני, צבי קלמנטינובסקי, פרופ' ארוין רבאו, שושנה רסקין

תשל"ז-1977

משה אונגרפלד, משה ארם, יעקב בן-סירה, יצחק בן-רובי, ברוך גילאון, חיים גלובינסקי, ברוך וינשטיין, יוסף זריצקי, טוב חבשוש, יעקב לסלוי, יוסף מאירפלד, שמואל מירקין, יהודה נדיבי, שמעון סאמט, יהויכין סטוצ'בסקי, מרדכי שלום, יוסף פרידמן, שלמה פרלשטיין, אולה קזנצ'י, לוי קיפניס, רפאל קלצ'קין, חיים רזילי, ציונה תגר

תשמ"א-1981

ד"ר אפרים אילן, יצחק אפל, אהרון אשמן, שמואל ברקאי, חיים דניאלי, יוסף חלד, גבריאל טלפיר, יוסף יקותיאלי, יהושע לוי, ד"ר אפרים סיני, אנדה עמיר, ד"ר מאיר קהאן, זכריה רצאבי, יחזקאל שטרייכמן, זלמן שחור

תשל"ח-1978

האדמו"ר ממודז'יץ, בנימין אפרתי, אברהם ברוידס, משה גולדשטיין, יוסף וולקר, פנחס טובין, אריה לובין, יהושע מאירי, שרגא נצר, יעקב פבזנר, אירמה פולאק, נפתלי פיינגולד, שלום קדמון, שלמה רביץ, צבי שוחט, זאב שנקר

תשמ"ב-1982

מרים בן-פורת, משה גרשונוביץ מרסל ינקו, ישראל כהן, מיכאל נאמן, יצחק פישלר, פרופ' ארנסט פרוידנטל, משה ציפר, אהרון רובינשטיין, שמואל רודנסקי, אברהם-חיים שומלה, זאב ו' שליצר

תשל"ט-1979

אורי אלפרט, ראובן בן-דוד, מרים ברנשטיין-כהן, אפרים דקל, מאיר הרטמן, מרדכי ויניצקי, מקס זליגמן, נסים כהן, משה לוי נחום, טובה סנהדראי-גולדרייך, ברכה פלאי, מרדכי (מקס) קנת, משה רוזנברג, חיקל רמות

תשמ"ג-1983

בנימין אונגר, מיכאל אסף, יהודה גבאי, יצחק כץ, בתיה לישנסקי, אליעזר סרוקה, ג'ורג' עזאר, יעקב פרנק, שמשון קפלן, הרב יעקב רוזנטל, ד"ר דוד רוזן-צבי (רוזנצוויג), אנשל רייס, אריה שרון, יוסף רצון שרעבי

Linneah Anders

תשמ"ד-1984

הרב י.מ. אברמוביץ, השופט יצחק אורן, עו"ד י.א. אלראי, יהודא לייב בייטל, עזריאל ברושי, משה חורגל, חיים ינקלביץ, נחום יעקבי (קולקר), סעדיה כובשי, צבי לוי, פרופ' היינריך מנדלסון, רחל מרכוס-אלתרמן, ירושלים סגל, ד"ר רות רופין-פלד

תשמ"ח-1988

יהודה אונגר, יהודה גוטהלף, יעקב הגלר, דוד טהורי, אלכסנדר יהלומי, בן-ציון כהן, הרב ד"ר שמואל זנוויל כהנא, צבי סגל, אריה סריג, יוסף פפירניקוב, ד"ר יהושע רוטנשטרייך, שרה לוי-תנאי וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: ספירו דנקוב, מרים (מריה) טננבאום, מיכאל מיכאלוב

תשמ"ה-1985

מיה ארבטובה, ד"ר אריה ארזי, רבקה אה בורשטיין-ארבר, חיים בר-אבא, אהרון (אהרונצ'יק) בר-אל, לאה גיחון-מרגלית, ישראל דננברג, פרופ' אריה הראל, יעקב זליבנסקי, אריה פילץ, סעדיה-יפת שרעבי, אריה תורג'מן

תשמ"ט-1989

פרופ' שמואל אביצור, אליהו אברהם אוחנה, פרץ אוניקובסקי, גרדה אוקס, יעקב גולדין, דוד יוטן, יהודה [ז'ק] יעקובי, אידוב כהן, משולם לוינשטיין, לילי מנחם, צילה עמידרו, יוסף עצטה, שרגא קנטור, צבי רנר, פינחס שינמן, שלמה יעקב שלוש, שולמית תילאיוף וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: מודסטה ברנק, ורני צבגרמן-מונש, סטפן רצינסקי

תשמ"ו-1986

אליעזר אזולאי, ד"ר יעקב באר, מאיר ברוך, אברהם צבי ברנוביץ, צבי ברנשטיין, זאב ויינר, משה וילנסקי, אלברט ורסנו, ליפשה זמסון-סגל, נתנאל מטלון, דבורה נצר, יצחק שבטיאל, אברהם שניר, דב שפירא

תש"ן-1990

אלוף (מיל) צבי איילון, יחיאל אליאש, דוד אלמוג, ד"ר ישראל חיים בילצקי, לולה בר-אבנר, גיניה ברגר, שלמה גיטליץ, דוד גלעדי, אהרן חייכמן, דן טנאי, רבקה נתנאל, אינג' דוד שטרן, יוסף דוד שרעבי

תשמ"ז-1987

אלכסנדר (סשה) ארגוב, חיים אשר, שמעון גרידי, ישעיהו (שייקה) דן, חיים חנואל, אורי טפליץ, זלמן ירושלמי, לאה עדיני, שמעון פינס, אברהם פרידמן, יצחק קור, אסתר רוזלר, מרדכי שפייזמן, הדסה שרמן-פריאל וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: רובין דימיטרוב, הלנה כורזים, יוספה לוסביצקי, רות לינדר, מריה רולירד, ידיביגה שיינבאום

תשנ"א-1991

ידיב אזרחי, צבי אלדובי, ד"ר יקותיאל צבי זהבי, יצחק טרובוביץ, יוסף יודסין, ציטה לינקר, ישראל למדן, רפאל מושיוב, יצחק קדמן, חינה רוזובסקה-קמינר, פרופ' יהודה רצהבי, משה שטיין

תשנ"ב-1992

אהרון אנקורי, אלוף (מיל) אפרים בן-ארצי, משה ברנשטיין, רעיה יגלום, אבות ישורון, יהושע כצמן, ד"ר משה לנדא, יוסף עודד, דוד עזרא, שרה עזרוני, גבריאל צפרוני, ד"ר יעקב אליעזר (אלי) תבין

תשנ"ו-1996

השופט (בדימוס) ד"ר משה בייסקי, אל"מ יצחק גרציאני, אסתר הרליץ, עו"ד משה לויט, אליהו ספקטור, תא"ל (מיל.) יצחק פונדק, ידידיה פילובסקי, ד"ר מרדכי ציציק, יחיאל קדישאי, רו"ח אבשלום רצאבי, שמואל רקנטי, משה שניצר, יוסף תמיד

תשנ"ג-1993

זאב פ. אסטרייכר, בצלאל בליי, ד"ר חיים מנחם בסוק, קריאל גרדוש (דוש), אריה (לוניה) דבורין, שרה דורון, יהודה יהודאי, ד"ר כרמי יוגב, אלוף (מיל) משה כרמל, חנן מאירי, עמנואל עמירן-פוגצ'וב, הדסה קלצ'קין, אסתר רובין, עמיהוד תבור וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: מלדן איבנוב

תשנ"ז-1997

רפאל אלידין, נחום בוכמן, משה (ג'די) בית הלוי, שלמה (זיגי) גרוס, שושנה דואר, שמחה בונים זינגר, דוד ירושלמי, ד"ר שלמה לב-עמי, השופט (בדימוס) דב לוין, ישראל ליבאי, קלרה מעיון, אשר רוזנבוים, שלום יפת שרעבי

תשנ"ד-1994

יצחק אפלבוים, ישראל ארליך, ישעיהו (שייקה) ארמוני, יצחק ארצי, משה בן-זאב, יוסף גבעול, שושנה דמארי, ד"ר משה הוך, יעקב ונה, פרופ' בן-ציון ורבין, מנחם ידיד, עו"ד מאיר לם, ישראל סחרוב, שלמה סלע, גאולה רבינוביץ

תשנ"ח-1998

הרב יהודה אנסבכר, צבי ארצי, מישא אשורוב, שמואל בונים, דב בן-מאיר, פרופ' דניאל ברונר, פרופ' הלל ברזל, רצון הלוי, עמנואל הלל, לוקה וקס, חנה זמר, גילי טורנברג, עדה טל, שלמה טנאי, בן-ציון יהודאי, חיים כהן, לולה לוקסמבורג, אייבי נתן, גד סולמי, אה סורביץ, שמואל (סמו) פדרמן, רבקה רבינוביץ, דוד דימון, ד"ר יוכבד ריעאני

תשנ"ה-1995

יצחק אבינועם (יגנס), אברהם אפל, יהודה אפשטיין, נחמיה ברזש, פרופ' אנדרה דה-פריס, שמשון חלפי, יוסף מ' נס, צבי נתנון, אברהם סגל, הרב יוסף צובירי, יהושע רוזין, סוניה שץ וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: ולדס דרופס

תשנ"ט-1999

תמר אריאל, אשר בן-נתן, ישראל בקר, יגאל גריפל, יוסף דחוח-הלוי, ברוך וינר, ברנרד (דב) חוסט, יפה ירקוני, הרב גבריאל מורגנשטרן, אריה נייברג, שאול סוסליק, אברהם פרסלר, אריה צוקר, אהרון רבינוביץ, פרופ' יעקב רותם

תש"ס-2000

שמעון אביזמר, דבורה אליאב, עמישלוס גילוך, אליעזר ויצמן, פנינה זלצמן, משה זנבר, יעקוב-ג'ורג' חנניה, אלכסנדר מנדל, רמה סמסונוב, נפתלי פדר, יהודה פוקס, פרופ' חיים הלל פריד, אליעזר קלונסקי, יצחק קצור, שרה שפירא

תשס"א-2001

שלמה אבוטבול, משה אישון, יוסף ברזלי, רות דיין, אברהם דשא (פשנל), פרופ' צבי יעבץ, יוסף לוטנברג, אפרים ליפשיץ, עו"ד אהרן מלצר, מרים עקביא, רחל רעני, פרופ' מכס שטרייפער, שרה שטרן, דוד שיף, אירנה דרגיציביץ' חסידת אומות העולם

תשס"ב-2002

מרים (מדין) בן-שם, שלמה בר-שביט, צפורה ברנר, הרב אפרים גוטמן, חיים טסה, אורה טרי, השופט בדימוס בנימין כהן, חנה לאור, אברהם מורחיים, ישראל פז, יצחק פנאי, נעמי שדמי, מיכה שמבן, בני שמר

תשס"ג-2003

יהודה בילן, יצחק בן-בשט, פרופ' יחזקאל בראון, הרבנית צפיה גורן, אלוף (מיל') ד"ר מרדכי (מוטי) הוד, חנה (ניוטה) הלפרין, יהודית הנדל, ד"ר אלכסנדר ויסלפיש, ברוך יפת-שרעבי, עבד אלקאדר כבוב, נתן כוגן, ידידה להב, נחמה לזיתן, אליעזר צור, פרופ' ברכה רמות

תשס"ד-2004

פרופ' צבי אבני, יעקב אהרוני, בלה ברעם-לוטן, תהילה גילוך, פרופ' ישראל הימן, ד"ר אשר הלפרין, ברוך טרקטין, נחמה ליפשיץ, מיכל מודעי, קלמן מינץ, דוד צבי, שמואל צמח, יצחק שניאור

תשס"ה-2005

ד"ר דב אלדובי, ד"ר הרב יצחק אלפסי, דוד בר-משה, יפה הרצפלד, שבת טבת, רחל טליתמן-סנובסקי, גד יעקבי, ברכה לביא, חיים צ.ליפקין, שולמית לפיד, עמוס מנור, שמואל עצמון-וירצד, שמואל פירסטנברג (פיסקה), גרשון צפור, וחסידת אומות העולם תושבת תל-אביב-יפו: זופיה אבני

תשס"ו-2006

פנחס אדלר, שולה ברקן, עמיקם גורביץ', שרגא גפני, שרה (שריקה) הרמלין, מרים זהר גלבולום, ורדה זקהיים, הרב יצחק יעקב טוויל, דב לאוטמן, לוי יצחק הירושלמי, נעמי סגל, מאיר קמחי, שמואל שי, אליהו שפייזר

תשס"ז-2007

יהודה אפרוני, מרדכי אשד, חנה (גוטמן) בן דוד, יהושע [שייע"] גלזר, עוזיאלה (בוכמן) היימן, חיים חפר, הרב יצחק כהן, צביה כהן, שולה ליגום, ברוננו לנדסברג, שלמה מדמון, פרופ' אמנון רובינשטיין, נחום רז, ד"ר עדינה תמיד

תשס"ח-2008

ד"ר ורה אדלר-שי, מוריץ (פי-סי) אושרוביץ, צבי אל-פלג, נחמה בר-כוכבא (בריל), דינה ברניקר, יוסף דוריאל, מאיר זהבי, אהובה טלמוד, אורי לוי, שלמה נקדימון, יורם קניוק, ישראל שטראוס, אדית תאומים

תשע"ב-2012

יעקב אגמון, שלמה אליהו, לילי לאה אלשטיין, חיה יוסף, יוסף יוסף, רנה ירושלמי, מאיר ישראלי, לאה כהן-מוצרי, פרופי ששון סומך, לאה פוליבוי, חיים רפאל, עודד תאומי

תשס"ט-2009

נוזחה אבולעפיה, יעקב (יאני) אפשטיין, דליה בדש-שא, פרופי רות בן-ישראל, פנחס ברויאר, שרית גרינברג, ראובן ויטלה, עו"ד מרדכי ירשובסקי, חזנה יעקב, זיוה להט, הרב משה מאיר, מרים (מיקי) מזר, עליזה עופר, דבורה קידר (הלטר), אלימלך רם, אברהם (בייגה) שוחט, דב שילנסקי

תשע"ג-2013

חיים אדלר, פרופי אדר' דן איתן, יעקב (יענקל'ה) בודו, אהרון בוצר, פרופי רבקה ברקאי גולן, אלי יב, אהרון מגד, דינה ערקבי, שרה פרנקל, שושנה רון אהרונוב, רפי שאולי, ד"ר מאיר ששון

תש"ע-2010

דוד אדמון, יצחק אלרון, יוסף בר נתן, פרופי נורית גוברין, יוסי גרבר, משה דולגין, לוטפי בוטרוס זריק, שלי חשן, שולמית לסקוב, חנה מלמד, שמואל סמואל, אסתר עילם, דן פתיר, שלמה שבא (שורץ), שלמה שחיבר

תשע"ד-2014

רות אהרון, אדר' סימונה בר שגיא, אורי גוטהלף, מנחם גולן, שמאי גולן, יעל דיין, ישעיהו (שייקה) דרורי, ברוך וילקר, שרה ז"ק, ד"ר משה טיומקין, יששכר כהן, ד"ר אריה לבנון, מאיר מוזס, עו"ד שמעון מזרחי, רבקה מיכאלי, הרב שמעון פרנקל

תשע"א-2011

תמר אבידר, שאול ביבר, טובה בן-דב, יהודית בנד, אברהם זאב גרינברג, דן דרין, שאול זינר, פרופי אפרים טורגובניק, הרב מרדכי יצהרי, אברהם כספי, דוד מנצור, פרופי שלמה משיח, מרים נוביק בבל, ברוך ניסקה, עו"ד רות סלפטר

תשע"ה-2015

עו"ד חביבה אבי-גיא, גילה אלמגור-אגמון, דליה בארי, חיה בוקר, תרצה בורנשטיין, רחל בלימן, נחמה בסוק, פרופי אביבה דורון, נורית הירש, עו"ד טליה לבני, רות סירקיס, מדלן סחליה-עזאר, דינה קזדן, פרופי רנה שפירא

תשע"ו-2016

אורי אבנרי, אורי אפק, נגה בכר, השופטת בדימוס הדסה בן עתו, אילנה גור, פרופי יוסף גורני, מאירה דרורי, פרופי מינה וסטמן, חיים טופול, ד"ר ברוך לוי, חיה שמיר, הרצל שלם, אברהם פורז, יאיר רוטלוי

תשע"ז-2017

פנחס (פיני) בן שחר, סועאד ג'ובראן, ישראל גוריון, יהודית הירשברג, צביה טוויק ביבי, יוסף לוי (דקלון), אנט סליון, אורי עופר, תהילה עופר, פרגי פרי, פרופי שולמית קרייטלר, מרק רוסנובסקי, מאיר ברימן, ברוך גולדפינגר

תשע"ח-2018

פרופי עוזי אבן, שלמה ברזילי, אילן דר, זמירה יקותיאל, מיכאל (מיקי) ירושלמי, מנשה לב-רון, כוכבה מתתיהו, חיים סאמט, יורם פטרושקה, טליה פלדמן, נורית שני, ד"ר צפורה שפירא, פרופי ישראל (איזי) בורוביץ, אביגדור קהלני

תשע"ט-2019

אלכס אנסקי, אילי גורליצקי, מלי הראל, ד"ר יוסי ורדי, אפרת טילמה, פנינה כהן, פרופי שלמה לניאדו, רות פינקלקראוט, זלמן שובל, יעקב שרת, שמואל גפן, שמוליק מזרחי

תש"ף-2020

ד"ר עמירה אבישי, גברי בנאי, יונתן דנילוביץ, יהודה המאירי, תקוה וינשטוק לוריא, ברטה ימפולסקי והלל מרקמן, שייקה לוי, ד"ר דניאל (דן) מירקין, נאהדה סכיס, ע"ד מיכאל קליינר, דוד קפת, פרופי ארדון רובינשטיין נח רזניק, זהבה שילון, רנה שינפלד

תשפ"א-2021

זהבה אקנין, ידידה בר צבי, תמי גורדון, אדיבה גפן, פרופי דני זיפר, שפרירה זכאי, כרם - יה פדן, משה פת צדי צרפתי, רוני קליימן, דני קרוון, מאיר שרעבי אלי שחר, זאב רפואה

ניא יחיאלי